

ת"פ 65668/05/19 - מדינת ישראל נגד גיא בן נון

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 65668-05-19 מדינת ישראל נ' בן נון

לפני: כבוד השופט גיא אבנון

המאשימה: מדינת ישראל

באמצעות תביעות ראשון לציון

נגד

הנאשם: גיא בן נון -

בשם המאשימה: עו"ד אלברט זמנסקי

בשם הנאשם: עו"ד טל גלאון

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום בגין עבירות איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) והעלבת עובד ציבור, לפי סעיף 288 לחוק העונשין.

כתב האישום ומענה

1. ביום 16.10.2018 בשעה 22:30 לערך נתקבלה קריאה במוקד עיריית ראשון לציון, אודות כלי רכב החוסמים את אחת המדרכות בעיר. הפקחיות טטיאנה רוטמנובה ונופר גרינפלד (להלן: טניה, נופר, ובצוותא: הפקחיות) הגיעו למקום, ביקשו מהנוכחים שיזיזו את כלי הרכב מהמדרכה, ואלה בתגובה צחקו ואמרו כי יעשו כן לאחר שיסיימו לאכול. טניה הזהירה את הנוכחים מפני רישום דו"חות, ובתגובה ענה לה הנאשם "תבואי לפה אני אשבור לך צלחת על הראש".

בהמשך לכך החנו הפקחיות את רכב הפיקוח העירוני בו נסעו (להלן: הניידת), נופר יצאה מהניידת, ניגשה

לנוכחים ושאלה את הנאשם לפשר התבטאותו. בתגובה נצמד אליה הנאשם בקללות ואיומים: "את זונה, שרלילה, כנראה לא קיבלת זין כל השבוע, את פוסטמה, את לא מחוברת לעצמך, באת לי עם קיסם, משחקת אותה איזה ערסית, אני ארביץ לך, אני אמצא אותך ואגמור אותך".

2. במענה מיום 2.8.20 אישר הנאשם את נוכחותו בזירת האירוע, ואת פנייתו של הפקחיות בבקשה כי יזיז רכב שחנה במקום. הנאשם כפר בכל העובדות האחרות, קרי, במעשים הפיסיים המיוחסים לו, בקללות ובאיומים, כמו גם בטענה כי מכוניתו חנתה במקום: "אני לא מאשר שהרכב שלו, אני לא יודע איזה רכב היה שם" (פרו' עמ' 9 ש' 15-16). כפועל יוצא, כפר הנאשם בטענה כי איים על הפקחיות או כי העליב אותן, והוסיף כי גם אם יוכח שאמר את הדברים, אין בהם משום העלבת עובד ציבור או איומים.

סקירת הראיות ודיון

3. על רקע היקפו המצומצם של התיק לא ראיתי להפריד בין פרק הדיון לבין סקירת הראיות, ואלו יובאו במאוחד. למאשימה העידו הפקחיות; בן יצחק פינטו, פקח שהגיע למקום האירוע בעקבות קריאת הפקחיות לסיוע (להלן: בן); רס"ר אריאל צירקל, שוטר סיור שהגיע למקום האירוע, ואף ערך את דו"ח הפעולה ת/2 (להלן: אריאל); רס"ר אנאל חזן (להלן: אנאל) שגבתה את הודעותיהם של הנאשם (ת/1) ונופר. כן הוגשו תעודות עובד עיריית ראשון לציון - החברה לביטחון וסדר ציבורי, של נופר, טניה ובן ו"תעודת מינוי/כתב מינוי למפקח עירוני" של טניה ובן (להלן: תעודת מינוי) (ת/3, ת/4, במ/1, נ/1). הנאשם העיד להגנתו, וכך גם מר שלמה ואזנה שהיה בעל המזנון במקום האירוע (להלן: שלמה).

חלקו הראשון של האירוע - הגעת הפקחיות והתנהגות הנאשם

4. נופר: מי שבצוותא עם טניה עמדה בלב האירוע ושימשה נמען עיקרי להתבטאויותיו העולבות והמאיימות של הנאשם. בעדות יסודית ועקבית גוללה נופר את סיפור האירוע אותו זכרה היטב, לפרטי פרטים, גם כאלו העשויים להיחזות שוליים או בעלי חשיבות פחותה, וניכר כי מדובר בהתרחשות שהותירה בה חותם עמוק ונחרתה היטב בזכרונה. בעקבות קריאה בדבר כלי רכב החונים על המדרכה הגיעו הפקחיות לזירת האירוע - צומת מרכזי בעיר ראשון לציון, בו חנו כלי רכב על המדרכה באופן המפריע למעבר הולכי רגל. טניה נהגה בניידת, צפרה לנוכחים על מנת להסב את תשומת לבם, וביקשה מהם להזיז את כלי הרכב פן יירשמו דו"חות. בשלב זה צעק אחד הנוכחים בכיוונה של טניה: "אם תבואי לכאן אני אשבור לך משהו על הראש".

בשלב זה ירדה נופר מהניידת וניגשה לכיוון הנוכחים, בעוד טניה החנתה את הניידת והצטרפה אליה. נופר פנתה לנוכחים בשאלה מי היה זה שפנה לטניה באמירה המאיימת הנ"ל, ובתגובה התקרב אליה הנאשם באומרו "אני, מה הבעיה". כששבה ואמרה לו שאם לא יזיז את כלי הרכב יירשמו דו"חות, "הוא התחיל להתעצבן, התחיל לצעוק, אמר "את זונה, את שרלילה, כנראה לא קיבלת זין השבוע, את ממורמרת, משהו עובר עלייך, את לא מחוברת לעצמך" ואז המשיך לקלל ולצעוק ולאיים, אני כבר התקשרתי למשטרה. בזמן שהתקשרתי למשטרה הפעלתי מצלמה ואז הוא

הפסיק. הגיעה המשטרה, משם הם טיפלו בזה, ולי כבר לא היה. האיומים היו שהוא ימצא אותי, הוא יגמור אותי, הוא ירביץ לי" (פרו' עמ' 15 ש' 13-26).

נופר העידה כי הנאשם נצמד אליה בצעקות, קללות ואיומים "נעמד צמוד לפניו שלי", וכי שניים נוספים שהיו במקום "כנראה בעל העסק והבן שלו" נחלצו לעזרתה, אחזו בידי ומנעו בעדו מלתקוף אותה. לשאלת הסנגור מדוע טניה לא ניצלה את הזמן על מנת לרשום בינתיים דו"חות השיבה: "אני חושבת שטניה ניסתה לדבר איתם ולהרגיע את המצב, ותוך כדי לנסות להבין מה קורה, היינו בהיסטריה מוחלטת של מה קורה, אנחנו שתי בנות בתוך הסיטואציה הזאת" (פרו' עמ' 18 ש' 27 - עמ' 19 ש' 9).

5. טניה: העידה על ההתרחשות באופן מאד דומה, המשתלב היטב עם הדברים כפי שנמסרו מפיה של נופר. ההבדלים: טניה שמעה מפיו של הנאשם "תבואי לפה אני אשבור לך צלחת על הראש" (ולא "משהו"); טניה שמעה חלק מהקללות והאיומים: "למה מי את בכלל, מה, לא קיבלת בלילה אז את עצבנית? יא מטומטמת, יא מפגרת, אני ארביץ לך". טניה העידה כי עמדה ליד נופר בזמן שהנאשם קילל את נופר ואיים עליה, וכשנשאלה מה היה המרחק בין השניים השיבה כי עמדו פנים אל פנים, וכי הקללות והאיומים נשמעו מפיו בצעקות. טניה לא זכרה כי מי מהנוכחים ניסה להפריד פיזית בין השניים, ובאותה הנשימה העידה כי "בעל העסק יצא אלי וניסה להרגיע את הרוחות שלא יבואו ניידות ושזה לא יתלהם" (פרו' עמ' 34 ש' 1).

6. הנאשם: בניגוד לתשובתו לכתב האישום, שם טען כי איננו מאשר שמכוניתו חנתה על המדרכה "אני לא יודע איזה רכב היה שם", בהודעתו במשטרה וכן בעדותו בבית המשפט לא כפר בכך שהחנה את מכוניתו על המדרכה, או כי בעקבות זאת ניהל דין ודברים עם הפקחיות. למעשה, כבר בפתח הודעתו של הנאשם במשטרה (ת/1) ניתן ללמוד על מעורבותו הישירה באיומים על טניה. בטרם הוטחו בו הנסיבות, מיד לאחר שהוזהר כי נחקר בחשד לאיומים והעלבת עובד ציבור, כשכל שנאמר לו היה שמדובר על אירוע עם פקחית לפני כחודש, השיב: "אני עובד כספק עיסות של פלאפל, ובאותו יום הורדנו סחורה לקבב כבש שאין שם חניה, והגברת אמרה "תזיזו את האוטו", ואמרנו לה "כמה דקות מורידים סחורה", ואני הייתי עם צלחת ביד ואז היא אמרה "מה אמרת תזרוק עלי את הצלחת?" ואמרתי לה "את לא נורמלית", והיא דיברה לא יפה כאשר ציבור. ואז היא התחילה להקליט אותי ואמרה לי "נו תקלל" ואמרתי לה "לכי קיבינימט" (ש' 9-15). מחד גיסא, הנאשם הכחיש את הטענה שאיים לזרוק צלחת על הפקחית, ומאידך גיסא, בתשובתו הישירה והמפורטת, בטרם הוטח בו דבר, סיפר ביוזמתו כי אחז בצלחת, וכי הפקחית שאלה אותו מדוע איים עליה בזריקת צלחת. בעדותו בבית המשפט שינה הנאשם את גרסתו. זו הפעם, כלל לא אחז בצלחת, אלא אכל בשר בפיתה (פרו' עמ' 46 ש' 9-15).

7. הודעתו של הנאשם במשטרה מתיישבת להפליא עם עדויותיהן המדויקות והמהימנות של הפקחיות. שתיהן העידו על כך שהנאשם איים להשליך חפץ על טניה. האחרונה - שבזמן שנהגה בניידת הייתה קרובה יותר אל הנוכחים - היא זו שצפרה ופנתה אליהם בקריאה כי יזיזו את כלי הרכב - העידה כי הנאשם איים עליה שישבור לה צלחת על הראש. נופר, שישבה בשלב זה ברכב לצדה של טניה, זכרה כי דו"ר על "משהו". הנאשם עצמו טען בחקירתו במשטרה כי אחז בצלחת, וכי הפקחית שאלה אותו מדוע איים עליה שישליך עליה צלחת. הנה כי כן, הנתונים משתלבים זה בזה, ובאורח פלא הנאשם אחז בידי צלחת, אותה איים לשבור על ראשה של טניה.

8. עדויותיהן של נופר ושל טניה הותירו רושם חיובי ומהימן, גרסאותיהן עקביות, מתיישבות זו עם זו ומשלימות האחת את רעותה, וכפי שראינו אף עם דבריו של הנאשם במשטרה באשר לאחירתו בצלחת, ובאשר לאיומים שיוחסו לו בהקשר זה ממש. עדויותיהן של השתיים מתונות, אינן מתלהמות, ולא ניכרו בהן הגזמה או השחרת שמו של הנאשם שלא לצורך. ההתרשמות היא ממי שתיארו בדבריהן את האירוע כפי שחוו וקלטו בחושיהן. עדותה של נופר מהימנה במיוחד, מדויקת מאד, מרובדת בפרטים, ניכר כי היא בטוחה בעצמה עד מאד וזכרה מצוין את האירוע עד הפרטים הקטנים ביותר. עדותו של הנאשם, מנגד, נחזתה בלתי מהימנה, מתפתחת, סותרת לפרקים את הודעתו במשטרה, וניכר בו כי ניסה להרחיק עצמו ככל הניתן מהאירוע המכוער והאלימים המיוחס לו, תוך הטחת אשמה בפקחיות ובהתנהגותן הבוטה והמזלזלת כלפיו, כך לדבריו.

9. עד ההגנה שלמה: הבחין ב"התלהטות" בין הנאשם לפקחית, שמע צעקות, "בלאגנים. לא שמעתי ספציפית איומים" (פרו' עמ' 55 ש' 11). לדבריו, עמד מרחוק בתוך העסק בזמן שהתפתח דין ודברים בין הפקחיות לבין הנאשם. ראה צורך לנסות ולהרגיע את הרוחות: "אני בסך הכל ניסיתי לגשר וזרקתי כמה משפטים שטובים לכל דבר... הכיוון מבחינתי היה רק להרגיע" (פרו' עמ' 53 ש' 21 - עמ' 54 ש' 6). לשאלה האם שמע שהנאשם קילל את הפקחיות השיב: "אני לא יודע, היו צעקות". סיפר כיצד אחת הפקחיות פנתה אליו בזמן שהנאשם היה עם השוטרים, ואמרה לו שהיא תדאג לכך שהנאשם יעצר, "אני הבנתי שהיא לא רוצה לסלוח על כל הדין ודברים ביניהם" (פרו' עמ' 54 ש' 12-7).

הנה כי כן, עדותו של שלמה מחזקת את גרסתן של הפקחיות. הגם שעמד על טענתו כי איננו זוכר את תוכן של הצעקות שהשמיע הנאשם כלפי הפקחיות (ואינני משוכנע כי כך הדבר), עולה מדבריו תמונה ברורה של מי שזיהה התרחשות אלימה מצדו של הנאשם כלפי הפקחיות, במסגרתה הטיח בהן הנאשם מלל פוגעני, שאחרת מדוע ניסה לפייס את הפקחיות וביקש ממנה לסלוח לנאשם? ברי כי אילו דובר בחילופי דברים נורמטיביים, איש לא צריך היה להתנצל, קל וחומר לסלוח. העד תיאר סיטואציה קשה ומלחיצה שנגרמה לפקחיות כתוצאה מהתנהגותו של הנאשם: "ש. אולי בגלל שהוא איים עליה היא אמרה לך ככה (שתדאג שהנאשם יעצר - ג"א)? בגלל שהיא הייתה בהיסטריה ומבוהלת? את זה אתה לא תיאר. ת. אולי. אני משער מניסיוני הרב, אני משער שיכול להיות שפעם ראשונה היא נקלעת לסוג של סיטואציה דרמטית כזאת והיא לא עמדה בזה" (פרו' עמ' 54 ש' 32 - עמ' 55 ש' 2).

חלקו השני של האירוע - הגעתם של פקח נוסף (בן) ולאחריו שוטר סיור (אריאל)

10. בן: הוזעק בעקבות קריאות הפקחיות למוקד. תיאר את הלחץ בקולותיהן של השתיים, ואת חששה של נופר מפני הסלמת האלימות המילולית מצדו של הנאשם עד כדי אלימות פיזית. כאשר הגיע למקום הבחין בנאשם מקלל את נופר, וניסה להרגיע את הרוחות ולהרחיקה ממנו. העיד כי נופר בדרך כלל רגועה ואיננה נלחצת בקלות, וכי ניכר היה שחששה כי הנאשם יפגע בה. בן העיד כי שמע את הנאשם אומר לנופר "חבל שלא הרבצתי לך יותר חזק", וכן כי בסופו של דבר נרשם לנאשם דו"ח חנייה. הגם שהתרשמתי כי מדובר בעד מהימן, אשר עדותו מתיישבת ככלל עם עדויותיהן של הפקחיות, הרי ששני הנתונים האחרונים אינם מדויקים. אשר לאמרת הנאשם - אין חולק על כך שהאחרון לא תקף פיזית את נופר, ומכאן שתוכן האמרה איננו הגיוני. בהתאם, אין גם מחלוקת על כך שהנאשם הצליח להתחמק סופו של יום מקבלת דו"ח, בעקבות המהומה שהתפתחה במקום. כך לדברי הפקחיות כמו גם לדברי הנאשם. ובכל זאת, ניכר היה כי

בן זכר את מרבית האירוע, את הקריאות לעזרה, את האלימות המילולית שהפגין הנאשם כלפי נופר, את הגעתו של אריאל שהסתפק בנטילת פרטים מהפקחיות ומהנאשם תוך שהפנה את נופר למסור תלונה בתחנת המשטרה ועזב את המקום מבלי שטרם לעכב את הנאשם, לגבות גרסאות מהנוכחים הנוספים במקום (לדבריו שניים שהיו בתוך העסק), ואפילו לא מצא לקחת מהם פרטים. מכאן, אני מקבל את מרבית עדותו של בן, באותם מקומות בהם היא מתיישבת עם גרסאות העדים האחרים (הפקחיות, שלמה, אריאל), ככזו המאפשרת קביעת ממצאי עובדה.

11. אריאל: עדותו של אריאל, ובפרט דו"ח הפעולה שערך (ת/2) מתיישבים עם גרסתו של הפקחיות ומחזקים אותה. מנגד, אין מנוס מלקבוע, בצער, כי נתגלו מחדלים בהתנהלותו של אריאל באירוע. מדו"ח הפעולה עולה כי נופר טענה בפני אריאל שהנאשם איים עליה כי יזרוק עליה צלחת וכי ירביץ לה (נזכר כי לגרסתו של הפקחיות, האיום הראשון הופנה כלפי טניה). הנאשם מנגד הכחיש בפני אריאל כי איים על נופר, ואמר כי "אם היה רוצה להרביץ לה, כבר היה מרביץ ובורח מזמן". הטיפול באירוע הסתיים מבחינתו של אריאל בכך שהפנה את נופר להגיש תלונה בתחנת המשטרה, מבלי שביצע פעולות נוספות כלשהן.

בעדותו נשאל אריאל מדוע לא טרח לגבות גרסה מעדי הראייה, או למצער לרשום את פרטיהם באופן שיאפשר גביית הודעותיהם בהמשך. ההסבר שנתן, כי לא ידע אם נופר תגיש תלונה, איננו מקובל, איננו רלוונטי ואיננו מתיישב עם חובתו כשוטר לבצע את תפקידו ולחתור לחקר האמת. לשאלה מדוע לא עיכב את הנאשם לחקירה במשטרה חזר על אותו הנימוק, והשיב שכראש משמרת "יש לנו הרבה אירועים על הראש, אם היא לא מעוניינת להגיש תלונה באותו רגע, יש לי את הפרטים של החשוד, הוא לא היווה סכנה באותו רגע לסביבה שלו, לא איים, לא השתולל ואני לא רואה לנכון לעכב אנשים ללא תלונה" (פרו' עמ' 14 ש' 31 - עמ' 15 ש' 2). ההסבר מוקשה: באותה הנשימה ממש העיד אריאל כי נופר התלוננה שהנאשם איים לפגוע בה, בדיוק כפי שכתב בדו"ח ת/2. בעניין זה מקובל עליי ההסבר שניתן מפיה של נופר: "השוטר אריאל לא עיכב אותי כי הוא התעכב לקחת שוטר אחר הביתה שהיה בניידת, ומה שהוא אמר לי לאחר מכן שיצאנו מהאירוע שיש עליו מסוכנות, תגיעי להגיש תלונה ובטוח יעכבו אותי, יש לי עומס של אירועים חריגים היום. ש. את בטוחה שזה מה שהוא אמר לך? ת. בטוחה מיליון אחוז. ש. כי אריאל אמר לנו שאת לא היית בטוחה אם את רוצה להגיש תלונה. ת. הייתי מאוד בטוחה וגם אמרתי לו את זה" (פרו' עמ' 19 ש' 23-32).

12. אנאל: גבתה את הודעותיהם של הנאשם ושל נופר, אמנם כחוקרת תורנית, אך אין בכך משום הסבר מספק לשורת פגמים שנתגלו: (-) נופר נשאלה על קיומן של מצלמות באזור, השיבה כי סבורה שישנן, אך לא נעשתה פעולה כלשהי לאיתור מצלמות; (-) נופר סיפרה שהיא עצמה התחילה לצלם את הנאשם, שאז הפסיק לאיים עליה. נופר לא התבקשה למסור את הסרטון שצילמה; (-) נופר סיפרה על דברים שאמר לה אחד מבעלי המקום. לא נתבקשו פרטים מזהים. בהתאם, לא נעשה ניסיון לברר כיצד ניתן לאתר עדי ראייה לאירוע.

ממצאי עובדה

13. משמצאתי לקבל את גרסאותיהן של הפקחיות כמהימנות, בהינתן החיזוקים בדמות עדויותיהם של בן, אריאל

ושלמה, וחיזוק מסוים אפילו בהודעתו של הנאשם כמפורט לעיל, ומשראיתי לדחות את גרסתו של הנאשם כבלתי מהימנה, אני קובע כי העובדות המפורטות בכתב האישום הוכחו מעבר לספק סביר. מחדלי החקירה עליהם עמדת לעיל, אין בהם כדי לשנות מהתוצאה. אמנם, ראוי היה לגבות עדות מכל הנוכחים במקום, אך סופו של משפט מצינו כי גם עדותו של בעל המקום - שלמה, שהתייצב להגנתו של הנאשם, מתיישבת עם גרסת המאשימה ויש בה כדי לחזק את עדויותיהן של הפקחיות. אשר לשאלת קיומן של מצלמות אבטחה באזור, ממילא אין מחלוקת על כך שהנאשם ונופר עמדו סמוך זה לזה. אמנם, אין בכך כדי ליישב את המחלוקת האם הנאשם הופרד פיזית מנופר בסיוע בעלי המקום, אך טענה זו איננה מיוחסת לו בכתב האישום, ואין בה כדי לשנות את ממצאי המהימנות. ולבסוף, הסרטון שצולם על ידי נופר, גם אילו נמצא, אינו מכיל לדבריה איומים או גידופים, אשר פסקו מרגע שהפעילה את מצלמת הטלפון. יודגש: המסקנה אליה הגעתי, כי אין במחדלי החקירה כדי להשפיע על תוצאת הכרעת הדין, אין בה כדי לנקות את משטרת ישראל מחובתה ללמוד את הכרעת הדין ולהפיק לקחים באשר להתנהלותה. מצופה כי המאשימה תעביר עותק מהכרעת הדין לגורמים הרלוונטיים.

טענות נוספות של ההגנה

14. לא ניתן להכיר בפקחיות כעובדות ציבור. לטענת ההגנה, נופר לא נשאה תעודת מינוי, ושתי הפקחיות לא ענדו תג שם, ועל כן לא עמדו בתנאים המנויים בסעיף 5 לחוק לייעול האכיפה והפיקוח העירוניים ברשויות המקומיות (הוראת שעה), תשע"א-2011. בהתאם לסעיף 5, פקח עירוני לא יעשה שימוש בסמכויות הנתונות לו אלא כשהוא לובש מדי פקח, עונד באופן גלוי תג המזהה אותו ואת תפקידו, ויש בידו תעודה חתומה בידי ראש הרשות המקומית, המעידה על תפקידו ועל סמכויותיו, שאותה יציג לפי דרישה. נופר העידה כי החזיקה אך ורק בתעודת עובד עירייה (ת/3), וכי לא היה בידה כתב מינוי מראש העיר (פרו' עמ' 16 ש' 14-26), זאת בניגוד לטניה ובן שהחזיקו כל אחד שתי תעודות, תעודת עובד ותעודת מינוי למפקח עירוני (ת/4, במ' 1, נ/1). אין גם מחלוקת על כך שהשתיים לא נשאו תג שם. לטענת ההגנה, בנסיבות אלה אין להכיר בסמכויות פיקוח כלשהן שהוקנו לפקחיות, מכאן שאין לראות בהן עובדות ציבור, ולכן יש לזכות את הנאשם מעבירת ההעלבה.

דינה של הטענה להידחות. ראשית, הפקחיות הן עובדות ציבור לכל דבר ועניין, בין אם נשאו תעודת מינוי, אם לאו, ולו על רקע עבודתן בעירייה, שעליה אין מחלוקת. שנית, הנאשם היה מודע להיותן של הפקחיות עובדות עירייה, שהגיעו בניידת עירונית והיו לבושות מדי פקח, ועמד על כך מפורשות הן בהודעתו (ת/1) והן בעדותו לפניי. ראו ע"פ (מחוזי תל אביב) 70266/00 בלישה נ' מדינת ישראל, פ"מ תש"ס (2) 825. שלישית, טניה נשאה תעודת מינוי והשתיים עבדו בצוותא. רביעית, שאלת סמכותה של נופר כפקחית כלל לא הייתה חלק מגדר המחלוקת בין הצדדים עת ניתן המענה לכתב האישום. חמישית, תשובתה של נופר כי לא היה בחזקתה כתב מינוי אינה מספקת כדי להקים ספק בשאלת סמכותה כמפקחת. ראו חקירתה הנגדית של טניה, שסברה תחילה כי תעודת העובד (ת/4) היא התעודה היחידה שהחזיקה כפקחית, ורק בהמשך הציגה תעודת מינוי למפקח עירוני (במ' 1) (פרו' עמ' 29 ש' 19 - עמ' 30 ש' 6). בצד זאת, ראוי כי עיריית ראשון לציון תחדד את נהליה בהקשר זה, ותבהיר לפקחים העירוניים את משמעותה של תעודת המינוי וחובת הצגתה לפי דרישה.

15. הפקחיות פעלו שלא כדין עת צפרו לנאשם בשעת לילה, דרשו ממנו בצעקות להזיז את הרכב, ודיברו אליו

באופן גס ומעליב. יותר מכך, מצופה היה מהפקחיות להסתפק במתן דו"ח, מבלי להגיע לעימות פיזי עם הנאשם. וככל שפחדו ממנו, אזי ראוי היה שיעזבו את המקום ובכך היה נמנע הסיכון כי יפגע בהן.

הטענות נדחות בשתי ידיים. בפני הפקחיות עמדו מספר דרכי פעולה לגיטימיות, שהבחירה ביניהן נתונה לפתחן: לְכַרֵּז לנאשם להזיז את מכוניתו, לצפור קצרות על מנת להסב את תשומת לבו ולקרוא לו מרחוק, או לחנות את הניידת ולהגיע אליו פיזית. לא לבית המשפט בהליך פלילי לקבוע איזה מן הדרכים יש לנקוט, וממילא אין בכך כדי להשפיע על תוצאת ההליך.

עובדתית, אינני מקבל את הטענה כי הפקחיות נהגו בנאשם בגסות. אם כבר, הן חסו עליו וניסו להימנע מרישום דו"ח, תוך מתן הזדמנות לנאשם להזיז את מכוניתו. הגם שטניה אישרה כי בחקירתה במשטרה טענה שהנאשם "שמן וערס" (פרו' עמ' 33 ש' 12-15), ביטוי פוגעני שראוי היה כי תימנע ממנו, אין בכך כדי להעיד שכך דיברה אליו בפניו. טענתו של הנאשם כי אחת הפקחיות "דיברה לא יפה כאשר ציבור" (ת' 1 ש' 14) נחזית כטענת הקוזק הנגזל, בבחינת "התקפה היא ההגנה הטובה ביותר". אינני מקבל את טענתו כי מי מהפקחיות דיברה אליו באופן לא הולם. אשר לטענה כי אילו פחדו מהנאשם, מצופה היה מהפקחיות לעזוב את המקום כדי להגן על עצמן, מוטב לטענה זו אלמלא הועלתה. משמעותה - מתן היתר לאזרחים לעלוב בעובדי ציבור העושים עבודתם נאמנה ולאיים עליהם, ובדרך זו להימנע מאכיפת החוק. הפקחיות פעלו כראוי עת הזמינו סיוע משטרה, ונותרו במקום על מנת לוודא שהנאשם איננו מתחמק מלתת את הדין על מעשיו.

16. דבריו של הנאשם אינם עולים כדי העלבת עובד ציבור. אינני מקבל את הטענה. סעיף 288 לחוק העונשין מגדיר העלבת עובד ציבור: "המעליב בתנועות, במלים או במעשים, עובד הציבור, או דיין או פקיד של בית דין דתי או חבר ועדת חקירה לפי חוק ועדות חקירה, תשכ"ט-1968, כשהם ממלאים תפקידם או בנוגע למילוי תפקידם, דינו - מאסר ששה חדשים".

ההלכה בסוגיה נקבעה בדנ"פ 7383/08 יוסף אונגרפלד נ' מדינת ישראל (11.7.11) (להלן: עניין אונגרפלד), שם נפסק כי עבירה של העלבת עובד ציבור מותנית בשני מבחנים מצטברים: הראשון - מבחן תוכני הבוחן את יסודות ההעלבה: "ביטוי שלילי הפוגע בליבת כבודו של האדם וכרוך בפגיעה מהותית וקשה בגרעין המוסרי-ערכי שממנו שואב עובד הציבור את מקור כוחו וסמכותו" (שם, עמ' 91), השני - מבחן הסתברותי העוסק בסיכויי הפגיעה בערך המוגן, קרי, העבירה תחול רק מקום בו ההעלבה תביא לפגיעה קשה בעובד הציבור ובמילוי תפקידו. אין המדובר בערך המוגן "הפרטי" של עובד הציבור, כי אם באינטרס הכללי בדבר תפקודו התקין של השירות הציבורי.

הגידופים המכוערים שהטיח הנאשם בנופר עונים במובהק על שני התנאים. הם נועדו לפגוע בכבודה של נופר כעובדת ציבור, וכוונו במישרין להפריע לה לבצע את עבודתה. בגדרי למעלה מן הצורך נמצא כי מטרתו של הנאשם צלחה. עבודת הפיקוח התעכבה עד אשר הגיעה תגבורת למקום, ובסופו של דבר לא נרשם לו דו"ח. יותר מכך, אין דבר וחצי דבר בין הקללות הנלוות שיצאו מפיו של הנאשם, לבין חופש הביטוי. עסקינן בגידופים שנאמרו באופן אלים, תוך ביזוי מיני והשפלה של נופר, וחלקם הגיעו לאלימות מילולית של ממש, עד כדי איומים.

לתימוכין נוספים ראו רע"פ 462/18 מרדכי יוסף נ' מדינת ישראל (21.5.18); רע"פ 5991/13 אליצור סגל נ' מדינת ישראל (02.11.2017) מפי כב' השופט י' עמית (עמ' 48 פס' 2):

"לטעמי, המבחן התוכני וההסתברותי שנקבעו בעניין אונגרפלד לצורך השאלה מה הביטוי שייחשב כ"העלבה" של עובד ציבור, אינו חל כלל על קללות וגידופים בטהרתם (וראו פסק הדין ברע"פ 9419/08 יששכר בן חיים נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (7.5.2012)). עיקרם של קללות וגידופים הוא בביזוי ובהשפלה והם לא מתכתבים עם אף אחד מהטעמים והרציונלים שבבסיס חופש הביטוי. למצער, הקשר בין חרפות וגידופים לטעמים ולתכליות של חופש הביטוי הוא רופף ביותר (השוו לבג"ץ 5239/11 אבנרי נ' הכנסת, [פורסם בנבו] פסקה 6 לחוות דעתי (15.4.2015))."

17. דברי הנאשם אינם מהווים איום. עבירת האיומים מוגדרת בסעיף 192 לחוק העונשין: "המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים".

ברע"פ 8736/15 זילפה צוברי בר נ' מדינת ישראל (17.01.2018) נקבע (פס' 22):

"עבירת האיומים נועדה להגן על שלווה נפשו וביטחונו של הפרט, כמו גם על חופש הפעולה והבחירה שלו (ראו: ע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 373 (1989) (להלן: עניין ליכטמן); רע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(4) 95, 105 (2006) (להלן: עניין לם)). עבירה זו היא עבירה התנהגותית, ולכן אין צורך להוכיח כי האיום אכן השיג את מטרתו של המאיים וכי ההפחדה או ההקנטה התממשה. די בפעולת האיום עצמה שנקלטה בחושיו של המאיים, אם בוצעה מתוך כוונה להפחיד או להקניט, כדי לגבש את העבירה. את שאלת התקיימותו של האיום יש לבחון לפי אמת-מידה אובייקטיבית, דהיינו אם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם מן הישוב בהתחשב בנסיבות האיום. מאפיין נוסף של עבירת האיומים הוא שעבירה זו מגבילה את חופש הביטוי. סיווגו של ביטוי כ"איום" מוציא את הביטוי אל מחוץ לתחום הביטוי המוגן. על כן, ככל שיינתן פירוש רחב יותר למושג האיום כך יתעצמו המגבלות על חופש הביטוי של הדובר (ראו: עניין לם, בעמ' 105-106, 108-109)."

האמירה שכוונה לטניה: "תבואי לפה אני אשבור לך צלחת על הראש" וזו שהופנתה לנופר: "אני ארביץ לך, אני אמצא אותך ואגמור אותך", כל אחת מהן מהווה איום מובהק שנועד לערער את בטחונו של מושא האיומים, להקניטה ולהפחידה, ויותר מכך, לגרום לפקחיות לעזוב את המקום בפרד ולהניאן מביצוע עבודתו. לא למותר להזכיר כי הנאשם ביקש מבית המשפט לקבוע שמצופה היה מהפקחיות לעזוב את המקום אילו פחדו ממנו, וכי בקשתו זו נדחתה מכל וכל. הפקחיות אמנם נבהלו ופחדו מאיומיו של הנאשם, אך הן פעלו כמתבקש מעובדות ציבור מסורות, הזעיקו סיוע, ובהמשך פעלו למיצוי הדין עם הנאשם, כראוי לו.

תוצאה

18. המאשימה עמדה בנטל והוכיחה את אשמתו של הנאשם במיוחס לו מעבר לספק סביר. משכך אני מרשיע את הנאשם בעבירות המפורטות ברישא להכרעת הדין.

ניתנה היום, י"ג טבת תשפ"א, 28 דצמבר 2020, במעמד הצדדים